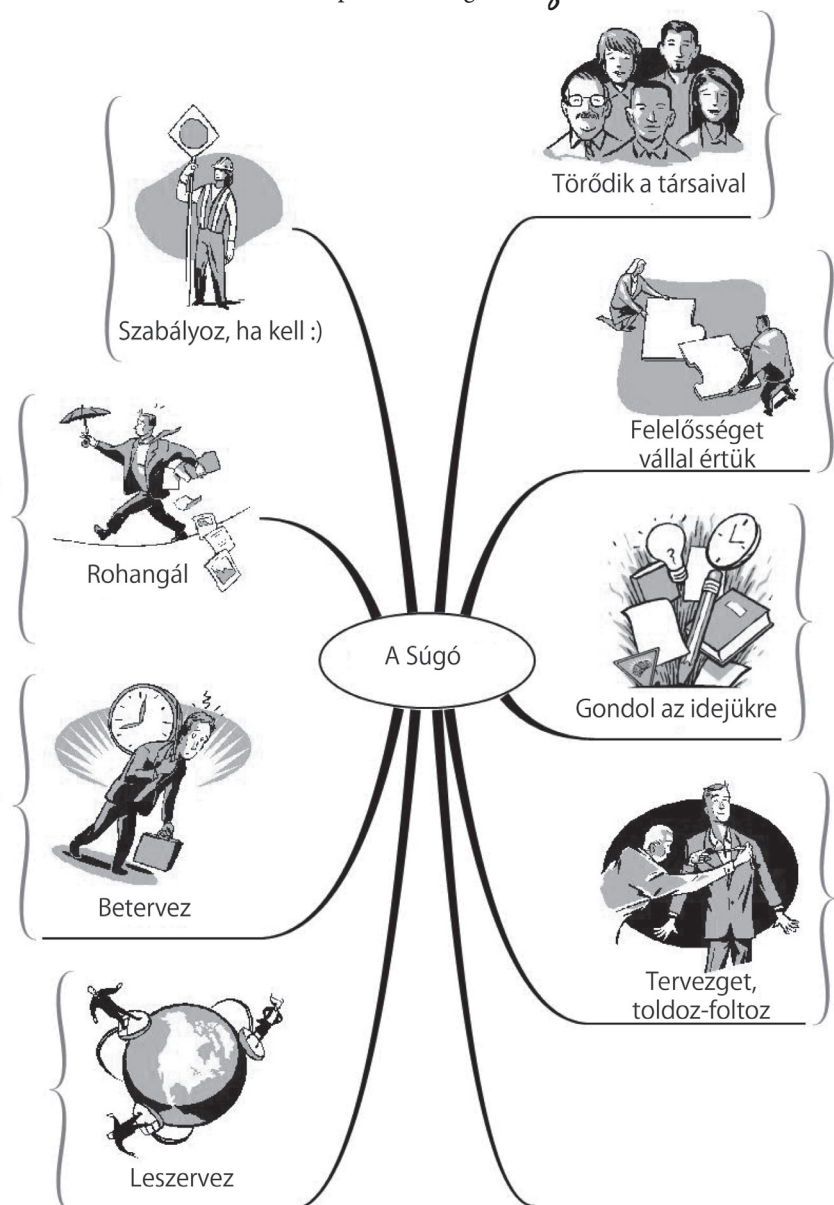

Besúgó 3

Vasárnap, 2013. április 7-én, ebéd után... Egy kis levezető séta... Vasárnap lévén zárva tart a **Gamex**. Végre sikeredik körbenézni, át- és meglátni, miképp és hány helyen látszódik, jeleztetik, hogy Találkozó zajlik. A Duna utcai **Minimarket**hez érek, és ott is, majd minden kirakat rólunk, Rólatok szól. És jelzi azt is, hogy mennyire de mennyire törődnek itt velünk, Veletek! És elképzelem, hogy munkaakció keretében a múlt héten az összes postaládába programfüzet is került... De ami igazán lényeg, hogy itt milyen a hely szelleme... Cuki bácsi, Molnár Józsi bácsi, Zsaklina, az ifjúság, a szakácsok, a szombati szakács kislánya, unokája, Bunford Vilmos esperes-plébános, aki több, mint huszonhat éve szolgál Kupuszinán, az a sok férj és feleség így együtt, Sillingék, Dienesék, Csizmadiák, Guzsványék, Molnárék, Baloghék, Toldi(k) az Arany János(utca)ból és még sorolhatnánk... Együtt lélegzés, törődés, felelősségvállalás, legalább napi hússzor le-fel a lépcsőn, időbeosztásos táblázatok, jóízű nevetések, csillogó és egyben fáradt szemek, sztorizgatások... Úgy mondhatnánk, Kupuszina egy olyan vérbeli, igazi szerkesztőség, mi pedig, a **Súgók** csak kapkodjuk a tekintetünket, próbáljuk ellesni (egyikünk figyel, a másik jegyzetel, mint ahogy a régi cukrászmesterektől lesték el az inasok a receptet...) a tudományt!

Kupuszina az igazi **Súgó**!

Ma a Találkozó színpadán

Festék nélkül is...

...hihetetlenül tarka nap elé nézünk – nemcsak „térképileg”, műfajilag, korosztályilag, tapasztalatilag, de reméljük, hangulatilag is. Az újvidékiek kortárs koreo-manifeszttel, a tamásfalviak komédiával, a zentaiak szürreális zenés mesejátékkal érkeznek. Lapozzák fel a tegnapi **Súgót**, vagy a – reméljük, mindig kézközelben levő – programfüzetüket, és olvassanak bele az előadások tartalmába! Izgalmasnak ígérkeznek, ugye? Ne feledjék: az előadásokat követő kerekasztal-beszélgetések is nyitottak! Hallgassák meg, mit mond a zsűri a látottakról, és mondják el Önök is a véleményüket!

Az újvidéki Színes Szilánkok Diákszínpad bemutatja:

VÉGLETEK (87')
[A SZEREPLŐK KÖZÖS MUNKÁJA]
kortárs koreo-manifeszt

Szereplők:

Hajdú Sára
Ternovác Adél
Csáki Beáta
Tóth Laura
Léphaft Ágnes
Nikolić McConnell-Duff Petra
Subasić Dunja
Huszka Zita
Huszka Endre
Fülöp Igor
Ozsvár Róbert
Szennyes Tivadar
Sípos Arnold
Dévai Tibor
Szilágyi Áron
Pfau Izabella
Ristić Anita

A rendező munkatársai:

Fénytechnikus: Biacsi Endre
Hangtechnikus: Kovács K. Áron

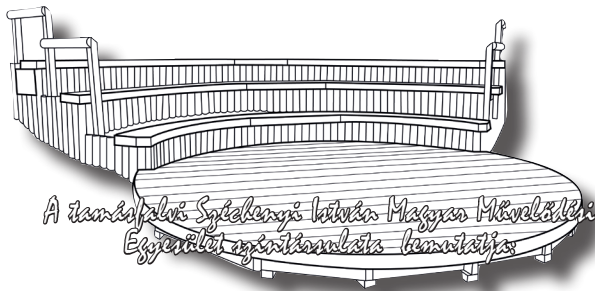
Rendező: Csáki Beáta, Tóth Laura,
Léphaft Ágnes

2003-ban alakult meg az Újvidéki Művelődési és Művészeti Központ, melynek célja elsődlegesen az újvidéki és Újvidék környéki, a művelődés és a művészetek minden ágában tevékenykedő emberek csoportosítása és a közös munka volt. Sok éven keresztül a városnapi ünnepség szervezői és a műsor összeállítói voltak, de több kifejezési formát felhasználva évek óta foglalkoznak a fiatalok problémáival, műhelymunkákat tartanak, oktatnak. Már több éve támogatják az 1996-ban alakult Színes Szilánkok Diákszínpad munkáját is, ahol a fiatalok különböző művészi kifejezési formákban próbálhatják ki magukat. Legutóbbi bemutatójuk a *Végletek* című kortárs koreo-manifeszt volt, de ebben az évadban a kiscsoport sikeresen színre vitte a *Csipheróznika* című mesejátékot is, mellyel az óvodás korosztályt akarták megcélozni, és színházba járó, művészetkedvelő nézőt nevelni belőlük.

TÁRSULATAZONOSÍTÓ

*A Tamásfalvi Színházban Magyar Művelődési
Egylet előadását bemutató*

LÉNÁRD RÓBERT:
ÉJFÉLTÁJT (60')
komédia

Szereplők:

Csöves – Nyitrai Eszter
Ősember – Dvorák Oszkár
Idegbeteg – Barna Beáta
Vallásos 1. – Szekula Valéria
Vallásos 2. – Barna Hajnalka
Úriember – Szekula Albert
Drogos – Fodor Hermina
Depressziós – Csöke Rozália
Mágus – Szunyi Noémi

A rendező munkatársai:

Zene: Szarka Edit
Díszlettervező: Fodor Hermina
Technikai munkatárs: Szarka Szabolcs,
Nyitrai Attila

Rendező: Szarka Zoltán

A tamásfalvi színjátszó társulat 2011-ben állt össze. Tagjai nagyon vegyes életkorúak, 21 és 52 évesek is vannak közöttük. Néhányan már gyerekkorukban is színjátszottak, de vannak köztük olyanok is, akik most kaptak kedvet ahhoz, hogy egy-egy jelenet erejéig más bőrébe bújjanak. A mindennapi problémák, a munkahelyi gondok mind feledésbe merülnek a színpadon – ezért is választanak a tamásfalviak vidám darabokat.

Eddig minden meghívásnak eleget tettek, felléptek már Tordán, Feketicsen, Tamásfalván és Romániában is.

A Zentai Színtársulat bemutatja:

SOHAORSZÁG–

James Matthew Barrie *Peter Pan a Kensington parkban*, valamint a *Peter Pan és Wendy* című meseregények, David Magee *Én, Pán Péter* című forgatókönyve, Allan Knee *The Man Who Was Peter Pan* című színdarabja, Fazekas Júlia *Pán Péter 3., A barátság értéke* című műve alapján szürreális zenés mesejáték

Szereplők:

Antóci Dorottya, Bicskei Kata, Csúzdi Árpád, Graca Beáta, Gruik Krisztina, Hajdú Sára, Kanyó Fruzsina, Katona Gábor, Kállai Ferenc, Kéri Nikolett, Kiss Izabella, Kovács Bence, Molnár Gábor Kati, Pece Réka, Pintér Sári, Szeles Mária, Urbán Róbert

A rendező munkatársai:

Videó és effektek: Baráth Attila

Rendező: Mácsai Endre

A csoportról: A Zentai Színtársulat 1990-ben jött létre, s az együttes hamarosan gyűjtőhelye lett a színházi kísérletezés és műhelymunka kedvelőinek. Két évtized alatt fokozatosan kialakult egy kb. 20-30 fős, főleg középiskolás diákból álló élgárda (a munkában résztvevők száma sok száz volt), amely hol együttesen, hol néhány kisebb csoportban olyan színházi elveket vall, amelyeknek lényege a játék komolysága és őszintesége, célja pedig kettős: egyrészt az értelmes, szép magyar beszéd, az olvasóvá nevelés, a nemes irodalmi élményeken való nevelődés, a mozgás és mozdulatok kultúrája; másrészt a színpadhoz és a szerepléshez való szoktatás, valamint az itt élők sorskérdéseinek színpadi megfogalmazása.

De hová lett a Stranger?

Avagy a zsűri véleménye a szabadkai

Fabula Rasa Színjátszó Csoport

Stranger in the night című előadásáról

A szabadkai Fabula Rasa Színjátszó Csoport drámai előadása drámával indult, az egyik játshónak teljesen elment a hangja, amire sajnos, nem is sikerült orvosságot találni, kiderült, Szerbiában kalcium hiány van. A színpadon Anna hangja mégiscsak erőt vett magán és megmutatkozott. Minderről azért írunk, mert a zsűri is megköszönte, hogy így is vállalták a fellépést.

Solténszky Tibor elmondta, szerinte kemény fába vágta a fejszéküket ezzel a szöveggel, amit ő maga korábbról még nem ismert, ami ritkán fordul elő a dramaturggal általában. Nagyon kíváncsian várta, hogy milyen lesz a *Stranger*, hallatlan érdeklődéssel nézte végig az előadást, amelynek nagyon erős atmoszférája volt, ennél fogva nagyon rosszul érezte magát, nyilván ez is volt az előadás készítőinek a célja – mondta Soly, majd így folytatta: – Nem állítom, hogy mindent értek, hogy pontosan mi miért történik, miközben én magam is szeretek úgy színdarabot írni, de aljas módon még mesét is mesélni három éves gyerekeknek, hogy ne derüljön ki minden rögtön mindjárt az elején. Szerintem ma érdekesebb így színdarabot készíteni, mert a hagyományos dramaturgiák annyira kommerszek lettek, hitelüket veszítették. Lehetséges – mondta –, hogy a csoportot a témán túl az is érdekelte, hogy egy ilyen történetmeséléssel mit tud kezdeni a mai néző.

A csoport a sötét-világos váltakoztatásával és a csen-gővel próbálta szemléltetni a színpadon a pszichodráma és az intézetbeli reál világ elválasztódását. Soly szerint akár le is lehetne mondani a sötét-világosról is, a

képek úgys attól jönnek létre, hogy valami új elindul a színpadon, és a néző figyelmének a középpontjába kerül. A sötéttel keretezett snitteknél problémás lehet, hogy egy-egy sötét néha addig tart, mint maga a nagyon rövid jelenet, és így a sötétektől a dolog elveszíti a lendületét. Egy ilyen energikus, fiatal csapatnál érdemes lenne kipróbálni, hogy nem vágjuk el sötéttel minden egyes jelenet végét, mint a filmekben.

A karakterek nem különültek el, folytatta a zsűritag. Nagy gondot jelentene megmondani a szereplők többségéről, hogy ki is ő, bár nyilván egyszer-kétszer mindenkit a nevének szólítottak, a Pióc és a Görcs kivételével az összes többi összerosódik, egyetlen masszává válik, abból adódóan is, hogy mindenki valamilyen formában csíkos (a szereplők csíkos blúzokat viseltek – a szerk.). Persze ez is egy lehetséges megoldása lehet ennek a történetnek, hogy nem egyéni sors, hanem egy korosztály problémája az, amiről beszélünk. Sokak problémája, ezért teljesen fölösleges volna azzal pepecselni, hogy mindenkinek meglegyen

a meghatározott karaktere, hiszen a történetmorzsák összeadnak valami olyasmit, ami felülírja az egyéni történeteket. Ez mégis hiányérzetet okoz. Vannak nagyon jó arcok, nagyon jó pillanatok, de ez minden. Elmondta, ő is volt részese olyan előadásoknak ahol nem fontos az egyénítettség, csak a csoportdinamika.

Nagyon nehéz feladatot vállal a csoport, amikor ennyire apró snittekből álló előadást hoz létre, ráadásul ahol ilyen intenzitású indulatok, érzelmek sorakoznak egymás után, a játszóknak nincs ideje magából fölépíteni valamit, hanem mindig helyből kell magaszt ugrani. A kevésbé indulatos állapotok esetén sikerül is megugrani ezeket a feladatokat, van az egésznek egy belső fűtöttsége, de a nagyon szélsőséges sikolyoknál, kétségbeesésnél megmaradnak a jelzés szintjén, nem tudnak igazán megtörténni és ebből megint egy kicsi hiányérzet adódik, mert igazából az érdekeli a zsűrit, hogy játszóknak hogyan viszonyulnak a történethez, önmagukból hogyan bányásszák elő azokat a személyiség-morzsákat és sorsokat, amiket szeretnének megmutatni. Tehát, így a forma egy kicsit elfedi magát a csapatot és lehet, hogy azért van ez, hogy az arcok nem válnak egyénivé. Nehéz megérteni, hogy ki az a fiú, aki utoljára marad a színpadon, és hiába van a kezében a kulcs, nem ad kulcsot az egész történethez, hogy megértsük, miért *Stranger in the night* a darab címe. Nagyon nehéz ezt a más dimenziójú, a költészet, a mágus és a gyengeelméjűség határán létezést – amiben ő folyamatosan ott van – megcsinálni.

Ralbovszki Csaba, az előadás egyik rendezője elmondta, az előadást öt hét alatt készítették, a premier után, pedig már nem akartak

változtatni. A koncertet versekre cserélték.

Krizsán Szilvia elmondta, sok idő eltelt, mire rájött, hogy nem ártatlan áldozatokról, nem árvaházról van szó, hanem egy javítóintézetéről. Számára az volt a zavaró az elején – mert a néző azt nem tudhatja, hogy mi mennyi idő alatt készült el –, hogy ritmusra kéne beszélni, és hogy még csettintenek is hozzá, valaki üti a ritmust, miközben folyamatosan nem ritmusba beszélnek. És ettől ilyen bice-bóca. A dalt sem értette az elején, pontosan mi a funkciója, mihez kötődik. A kiszínezeteket szerette, érzelmileg, színésziileg csodálatosan hatottak rá, viszont azt hiányolta, hogy nem áll össze egy egésszé az előadás. Amikor rohángál a játszó a színpadon, mert üldözik, akkor késnek azok, akiknek rá kellene, hogy nyomuljanak – ez is egy ritmus-probléma.

Brestyánszki Boros Rozália elmondta, mivel az ő szövegéről van szó, úgy fog beszélni róla, mint a dramaturg, aki ismeri a szöveget. Az, hogy koncertre készülnek az intézetben, adja meg az értelmét a dalnak és számos momentumnak az előadás során. A szökés miatt vállalják az egész fellépést a lakók. Az előadás megértéséhez ezek a kulcsok hiányoznak. Ha hátul beszélnek a színpadon, vagy ha hátat fordítanak, nem hallatszik mit mondtak a játszóknak. Hiányoznak a csendek az előadásból.

Krizsán Szilvia, gém

A rókaszelídítés csínja-bínja idomárok nélkül

*A zsűri véleménye a Ki nyer ma?
című előadásról*

*Az oromhegyesi Bohémia – Az érett éretlenek színtársulat nagyon fiatal. Több értelemben is. Alig több, mint egy évesek. És ha az átlag életkor tekintetében nem is a legifjabbak, lel-
kületükben, energiájukban mindenképp. Tavaly is, idén is kö-
zösen rendezték meg az előadásukat. Bár Bálint Klári, aki az
előadásban a Nővért alakította, már elkezdte képezni magát
(részt vett a Deszkára fel! szabadkai képzésén), úgy érzi, még
nem érett meg a rendezői szerep elvállalására. Kevesen van-
nak, tapasztalatuk nem sok, így közösen rendeznek: mindenki
hozzát teszi az ötleteit a darabhoz. De lehet, hogy itt az ideje
eldönteni, ki vállalja el a rendezői feladatokat...*

Krizsán Szilvia szerint szépen működtek a dolgok, amikor nem volt szöveg, ami nehezítheti az ember dol-
gát, mert meg kell tanulni, ugye... Meg kell tanulnia
az embernek azt, hogy nagyon hangosan beszél, szinte
kiabálva, és mégis természetesen hat a beszéde. Sokszor
nem hallotta őket. Nyilván ennek van egy technikája,
amivel foglalkozni kell. Mert elengedhetetlenül fontos,
hogy aki bejön megnézni az előadást, az hallja is azt.

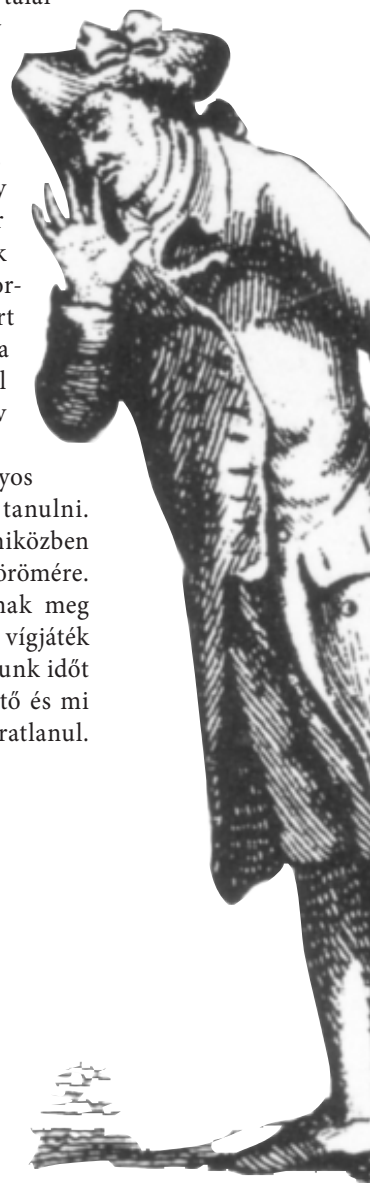
A nagyon sokat használt páros kézgesztus is feltűnt.
Ez nem a legszerencsésebb, jobb, ha nincs. Persze, van,
hogy az életben is használjuk ezt a gesztust. De sokszor
azt látta, hogy van a színésznek két keze, és nem tud
velük mit kezdeni, mert útban vannak... Színészi trükk
az is, hogy egy picit kelléket vesz magához, és már meg
van oldva, mit kezd a kezével. Vagy morzsolgatja a
ruháit. Az életben is, ha ülünk az asztalnál és beszél-
getünk, sokszor nem csinálunk semmi nagyot, csak a
morzsákat szedegjük, de ettől már természetesebben
tudjuk elmondani a szöveget. Az ilyen picit kezes pót-
cselekményektől sokkal előbb lesz a jelenet.

Solténszky Tibor elmondta, ő is amatőr színjátszó-
ként kezdte a pályáját. Aztán beleszeretett a színházba,
tíz évig nem foglalkozott amatőrökkel, majd jött a
megvilágosodás – huszonsok éve szenvedélyesen keresi

őket, és izgalmasabbnak találja a világukat, mint a
hivatásosakét. Sokkal érdekesebb emberekkel talál-
kozik; mindenki hozza magával az életét, egy
jóval sokszínűbb életet, mint ami a hivatáso-
saknál van, ahol szakmailag nagyon ki van
találva minden és a helyén van.

Örül, hogy itt van egy csapat felnőtt ember,
aki valószínűleg behülyítette egymást, hogy
csináljanak színházat! Ami nagyon jó. És már
másodszor vannak itt, és feltehetőleg akarják
is tovább csinálni. Fiatalokkal könnyebben for-
dul elő, hogy színház közelbe kerülnek, mert
például van egy tanár, aki feltartja a kezét, és a
többiek mennek utána. Felnőtteknél ez sokkal
összetettebb, bonyolultabb. De ha már a kedv
megvan, az nagyon nagy eredmény.

A színház olyan, mint a muzsikálás: bizonyos
dolgokat tudni kell, egyszerűen meg kell tanulni.
Ezeket az ember munka közben sajátítja el, miközben
épp egy darabot csinál a maga és a közönség öröme.
A ma látott előadás alapján, amit a csapatnak meg
kell tanulni, az a tempórozás. Egy bohózat, vígjáték
titka a jó tempó. Az, hogy a nézőnek ne hagyjunk időt
elgondolkodni az előadás alatt azon, mi hihető és mi
nem. Történnének egymás után a dolgok, váratlanul.

A nevetés felé visznek bennünket az ingerek, és ha egy jobb szöveg megsegíti mindezt, kacagni fogunk a nézőtérben. Ha egy komédia lassan megy, és útközben a néző elveszíti a fonalat, türelmetlenné válik. Elkezd olyan dolgokon gondolkodni, amin nem kellene.

A kollektív rendezésnek ez a csapdája, de annak is, ha valaki játszik és rendez is egy időben. A rálátás igénye termelte ki a rendező személyét. Valakinek össze kell tartania a darabot. A rendezőnek pont az a dolga, hogy ő – első nézőként – figyeli, hogyan működnek azok a dolgok, amiket megbeszéltek. Hogy például melyik szótagnál kell elindulnia a színésznek kintről, hogy pont jókor érjen be... Az a fontos, hogy természetesen hömpölyögjön a dolog. Lehetnek egy előadásban nagy csendek, amikor nem történik éppen semmi. De amikor történik, akkor tempósan kell, hogy történjen! A rendező a tempó karmestere. Nem feltétlenül egy diktátor rendezőre van szükség, aki eldönt a színészek helyett mindent, annál inkább olyanra, aki fogadja az ötleteket, és ellenőrzi, hogy úgy megy-e minden, ahogy megbeszéltek. Aki szól, ha nem hallja, amit a színpadon beszélnek. Valakinek fel kellene, hogy áldozza magát, vagy elhívni egy barátot a próba különböző fázisaiban, hogy nézze meg, mit csináltak.

A látványvilág jól ki lett találva, a diagonális elrendezés a legszerencsésebb.

Krizsán Szilviának tetszett a zene, összhangban volt a helyzetekkel. Lehetett volna még több!

Klári elmondta, a képzésen jött rá, hogy szöveg nélkül mennyire kifejezőbb, könnyebb játszani. Azt hitte régebben, hogy csak eljátszák a szöveget, és kész... A tudása minimális, mondja. És nincs annyi önbizalma sem, hogy rendezni merjen.

Brestyánszki Boros Rozália szerint ha már a csapat megszeli a rókát, elkezdett

színházzal foglalkozni, az felelősséggel jár. Azon túl, hogy ez vitathatatlanul jó a csoportnak, valamiféle igényeket is támaszt. Az egyik, hogy meg kell tanulni a szöveget. Addig nem beszélhetünk semmiről, se tempóról, se ritmusról. Ha oldalazok, hogy halljam, mit mond a súgó, elveszik a játékosság, meghalnak a poénok.

Voltak olyan dolgok az előadásban, amik nem voltak egyértelműek. A külső szem észrevenné, mi nem él meg, mi zavarja össze a nézőt, mi nem érthető. Többször volt üres a színpad. Az nem lehet, hogy nem történik semmi – ha csak nincs jelentése, funkciója. A „hulla” benézéldése nagyon vicces lehetne, ha a rendező megtalálja a pillanatokat, mikor él meg. Esetlegesnek, véletlenszerűnek tűnt... így nem élt meg, nem lett vicces, elveszett a lehetősége.

A színpad első 2,5 métere kihasználatlan volt. Nem kell beszorítani hátra mindent, csalni kell, kifele, minél közelebb jönni a nézőhöz – így nem kell annyira kiabálni, és személyesebbnek éljük meg a darabot.

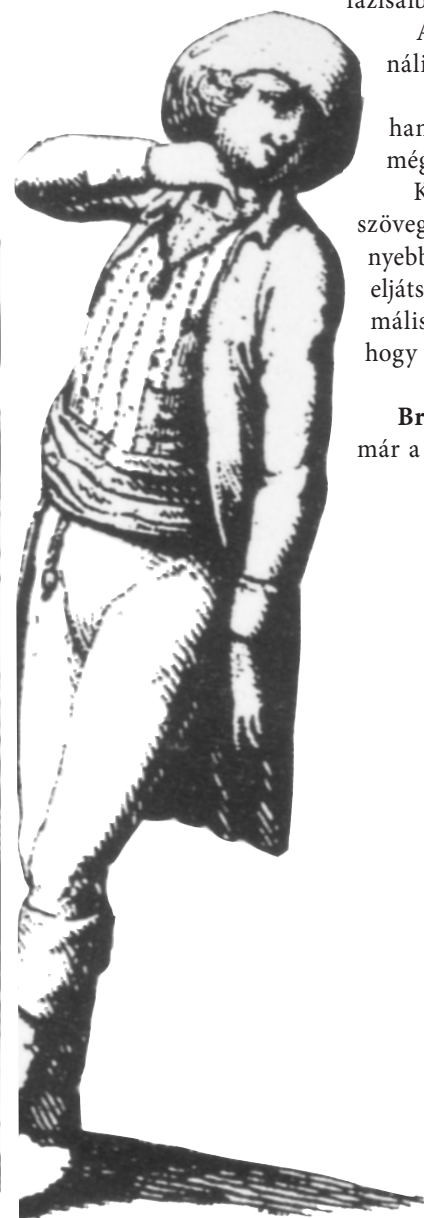
Ha nő játszik férfi szerepet, figyeljünk, hogy ne mondjuk rá, hogy ez az alak. Ne csináljunk nagy felhajtást kis dolgok köré, mert félrevezet bennünket.

A beszédritmus is nagyon fontos. Figyelni kell a partnerre. Kivárni a végszót, hogy ne reagáljunk előre. Ne takarjuk a partnert – ez is rendezői rálátás. Szabad csalni!

Az jó, ha van egy élethelyzet, egy társalgással jönnek be, hoznak egy hangulatot magukkal. Ha a hiteles jelenlét megvan, hangerővel is meg kell erősíteni.

A színházban Rozi szerint nem működik a demokrácia, csak a hierarchia van. Amiben mindenki megtalálja a maga helyét és jól érzi magát. Így lehet túllépni a jó mókázáson. Remek úton van a csapat. Az akarás csodás. Ha nem érzik még magukat érettnek a rendezésre, hívjanak segítséget! Folytassák a munkát, mindenképpen!

gigi

Kirobbanó rügyfakadás – Magyarcsernye

Avagy a zsűri véleménye a magyarcsernyei

*Rügyfakadás színjátszó csoport Kellemes húsvéti
ünnepeket című előadásáról*

A Találkozó zsűrije igazán elhalmozta kedvességével, odafigyelésével, segíteni akarásával a cserneyi csapatot. Mindhároman kiemelték, nagyon-nagyon sok potenciál van a csoportban – akik egy éve alakultak és ez az első előadásuk – hiszen óriási szöveggel birkóztak meg, becsületes szövegtudást hoztak, a díszletezés és a kellékhasználat is maximalista volt, csakhát az a fránya fiók azzal a fránya szöveggel, kifogott rajtuk. De ezt tegnap este ráfogtuk a nyuszira. A magyarcsernyei nagyszámú és vegyes korosztályú csoport, ritka kincs, jövőre számítunk új előadásukra.

Solténszky Tibor már negyed százada figyeli az amatőröket és zsűrizik is. Óriási kincs, hogy egy településen összeáll egy csapat ember, akik színházat akarnak csinálni – kezdte meg a zsűrizést, majd így folytatta: A játékosztön meg a társaság iránti vágy össze tud hozni embereket, akik megszeretik egymást, rájönnek, a színházat sokkal jobb csinálni, mint nézni. Egyszerűen bele lehet szeretni ebbe, a zsűritag kívánja, hogy ez a szerelem maradjon meg. Nagy kincs, hogy a csoportban vannak fiatalok és idősek egyaránt, ez lehetőséget ad, hogy eljátszanak olyan darabokat, ahol a szerepek több korosztályt is megkívánnak. A csapat ereje akkor marad meg, ha a közönség is szereti a csapatot.

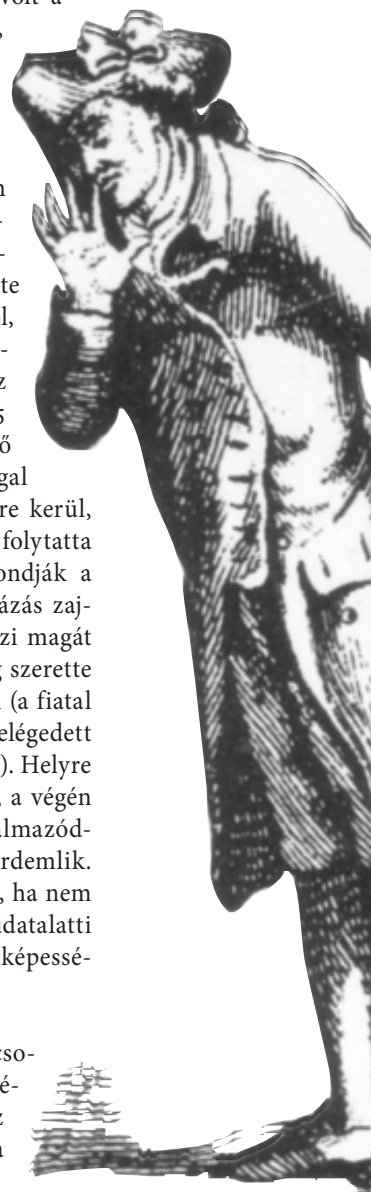
Azt is értem – folytatta Soly –, hogy a színházcsinálók többsége szeret vígjátékkal kedveskedni a nézőinek, bár el kell áruljam, ez a nehezebb feladat, több rafinéria kell hozzá, sokkal több ismeret saját magamnak és a nézőnek. Szakmailag felkészültebbnek kell lenni. A színház nagyon érdekes társasjáték, gondoljunk a régi színházakra, ahol sokkal kevesebb technikai lehetőség volt arra, hogy berendezzünk egy csodavilágot. A néző elkezd nézni az embereket, akik valamit csinálnak a színpadon és a közöttük zajló párbeszédből, viszonyokból, a történetből egyszer csak ott van azon a helyen, ahol a darab játszódik, mert a színház a néző agyában jön létre.

A zsűritag hosszan próbálta megfejtetni, mi lehet ennek a darabnak a kulcsa. Feltette a kérdést a csoportnak, hogyan találták ezt a szöveget. A csoport elmondta, hogy kihúzták a művelődési otthon szöveges fiókját és ez volt az, amiben megfelelő számú szereplőt találtak.

Talán a film (mert a darab valójában filmként futott – a szerk.) – folytatta a zsűritag – nagyszerű színészei számára a folyamatos dupla fenekű játék nagy kihívás lehetett és érdekes alkotás született belőle. Ez egy naiv választás volt viszont a csoport részéről, úgymond, mindig minden színházban az a kiindulópont, hányan

vannak a társulatban, de az is szempont szokott lenni, hogy milyen szereplők vannak a darabban (veszekedős lány, kikapós apuci, így tovább). Imponáló volt a szövegbiztonság, amivel a csapat dolgozik, mintha nem is kezdő csapat lenne. Hosszú anyagnál be kell osztani az energiákat, ezért is különösen nehéz ez a darab. Stéphane néha egy kicsit fiatalabbnak tűnt, a Walter-családban szintén az apa és a fiú között nem annyira érzékelhető a korbelti különbség, ezeket a néző egy idő után elfogadja. Ami a zsűritagnak végig hiányzott, habár a végére félretette a problémát, hogy ez egy olyan történet, ahol, ha komolyan veszik mindazt, amit az emberek kimondanak, és így is játsszák, akkor az a furcsa eredmény következik be, hogy 20-25 perc után rosszul érzi magát a nézőtérén ülő attól, hogy lehet a világot ennyi hazugsággal működtetni. A mese végére, minden a helyére kerül, de – hogy érzékeltessem hol van még feladat, folytatta Soly – miközben a szövegek könyv szerint mondják a szövegüket, azt kellene tudni, milyen játszómázás zajlik a háttérben és azt kellene játszani – ki érzi magát nyeregben, ki az, aki bosszút akar. A zsűritag szerette volna végig ezt a motívumot látni a darabban (a fiatal lánynak több gondolata is van annál, hogy elégedett azzal, hogy újra összehozta a férjet a feleséggel). Helyre kell rakni az erkölcsi világrendet, a mesében, a végén minden a helyére kerül és a végére megjutalmazódnak azok, akik igazságérzetünk szerint megérdemlik. A komplex játéknak az lenne az igazi formája, ha nem csak lebonyolítódna, hanem az asztal- és a tudatalatti játszók is lejátszódnának. A cserneyi egy jó képességű csapat – zárta Soly.

Krizsán Szilvia a kritika helyett tanácsokat adott a csoportnak. Nagyon sok tehetséges ember van a csoportban, mondta. Az előadásnak az a problémája, hogy amikor a komédiában azt játsszuk el egészen pontosan, ami le van írva, akkor az egy idő után nem

köti le a nézőt. Miután megértettük, mi a szituáció, tovább kell lépni, különben unalmas lesz. Mást mond a szám, mint amit játszok! – kapcsolódott mondatával az előző zsűrizéshez Szilvia. A feleségnél nem derül ki, mikor hiszi el a történetet, és mikortól jön rá, hogy az hazugság. A fiatal lánynál szintén hiányzik az a réteg, hogy mit gondol még azontúl, ami a szövegében van. Iszonyatosan nehéz ezt játszani, mert egyszerre kell játszani a megírt szituációt és valami olyat, ami nincs megírva, amit a játészónak kell kitalálni. A viccepítésnek a legegyszerűbb módja, ha úgy szúrsz, ahogy az életben szúrnál. Figyelni kell a hangsúlyra, itt jön be a metakommunikáció. Az átöltözést gyorsabban kell megoldani, nem hagyhatjuk ennyit magára a nézőt. A csoport nagyon becsületesen elmondja a szöveget, jól értelmezve, jó szövegtudással. A játékból hiányoznak a mögöttesek. A mondatok hangsúlyát a mondat végére felviszi a csapat nagy része.

Brestyánszki Boros Rozália szintén kihangsúlyozta, nagyon-nagyon megható pillanat, hogy van a csernyei csapat, akik valódi maximalisták, hiszen van itt díszletező, sminkes, öltöztető, egy óriási stáb áll az előadás mögött. Láthattuk a maximalizmusra való törekvést. Ahogy itt megjelent a csapat, ez egy robbanás. Eddigi-idei tapasztalatai alapján ez a csoport a legerősebb az újonnan alakult csoportok közül, amelyeket eddig látott Rozi. A problémák, amik itt felmerülnek, nem egy első bálozós csoportnak a problémái. Ami itt problémát okoz, az egy rosszul kinyitott fiók hibája: a rossz szöveg-választás. Rozi hangsúlyozta, minden mellett

és mindennek ellenére, ez egy nagyon rossz szöveg, amiből nehéz valami jót csinálni. Izgalmas és színes színészi potenciál van a csernyieiekben. A rossz hangsúlyból ki kell gyógyulni. A karakterek formálásában nem szabad egymásra rámosni a figurákat. Apróságok: a zene nagyon jó. Nem kell baltával vágni a zenét. Vannak buta hibák, elhangoznak olyan mondatok, kérdések, amik valójában nem történnek meg. Ezeket a mondatokat ki lehet húzni. Rozi javasolta, keressenek egy jó szöveget, akár a VMMI és a VMMSZ segítségével ki lehet kérni. A mögöttes nagyon fontos, azt mondjuk, jó étvágyat, miközben azt gondoljuk, nagyon utállak. Sokszor pont az ellenkezőjét mondjuk vele, vagy csak egy kicsit más jelentést kapcsolunk hozzá. A díszlet és a kellékek nagyon nagy törődéssel vannak előkészítve.

Ebben az állapotában rádiódráma a darab. Mindig a hitelességet kéri számon a zsűri. Nem lehet statikus az előadás, mert akkor unalmassá válik. Alkalmanként meg kell mozgatni a szereplőket. A francia neveket helyesen kell kiejteni.

A csoport elmondta, sok helyen meghúzták a szöveget – az unalmas részeket kihagyták. Rozi nagyon dicsérte ezt.

Osztermann Emma, a magyarcsernyei Művelődési Ház elnök asszonya elmondta, mennyire örül egymásnak, mennyire összetartó a csoport, és a nehézségeket legyőzi a szenvedély, ami munkára ösztönzi őket.

gém

Holnap a Találkozó színpadán

Hogy jól induljon a hét!

Azt mondják, hétfőn még a fű se nő... Higyjék el, hogy márpedig de. Hétfő ide vagy oda, mi holnap is három előadással várjuk Önöket. Falusi alkudozás egy felvonásban, stand up és vígjáték – nevetőgörcsökre tehát számítani lehet. Ígéretes hétfő délutáni-esti program, nem igaz? ☺

Április 8., hétfő, 16.00 óra
A szajáni Ády Endre Művelődési Egyesület
drámai csoportja bemutatja:

TÖRÖK REZSŐ:
A NARANCS (30')
falusi alkudozás egy felvonásban

Szereplők:

Billentő János – Nagy Alex
Juli, a felesége – Zombori Ramóna
Rozi, a leánya – Zombori Brigitta
Özvegy Sárgáné – Jenován Henrietta
Pista, a fia – Beszédes Roland
1. legény – Zombori Róbert
2. legény – Benyócki Árpád
Zenészek – Gubacsó Zoltán, Törköly Béla
Táncosok – Zsigovics Tünde, Jenován Izabella,
Jenován Flórián, Zsigovics Tamás

A rendező munkatársai:

Díszlet: Nagy Antal, Benyócki Árpád,
Lábad Tibor
Jelmeztervező: Benyócki Sára
Zene kiválasztása: Benyócki Árpád
Koreográfus: Jenován Henrietta
Súgó: Beszédes Attila
Hangosítás, plakát: Lábad Zoltán

Rendező: Lábad Tibor

Az előadásról: Billentő János parasztgazda egy tehenet, a Narancsot ígéri lányának, Rozinak hozományul. Viszont mikor a lánykérésre kerül a sor, minden módon megpróbál kibújni ígérete alól. Felesége a fiatalok érdekében némi női rafinériával próbál túljárni az eszén.

A szerzőről:

„Török Rezső (Budapest, 1895. december 12. – Budapest, 1966. november 7.) író. 1916-tól újságírással foglalkozott. Rendkívül termékeny, népszerű regényíró, színpadi szerző volt. Humoros regényeivel is sikert aratott. Több mint száz egyfelvonásosát, zenés vígjátékát, operettjét külföldön is sikerrel játszották – *Barcsa Amerikában; Ida regénye; A férj mind örült; Péntek Régi; Nehéz ma férjhez menni; A feleség is ember; A férjnek nem szabad; Békébeli béke; Vök iskolája; Az elűzött szívet; Búcsú a szentgyörgypusztai remetétől* és mások.”

(Forrás: Magyar Elektronikus Könyvtár
[mek.oszk.hu])

Április 8., hétfő, 16.45 óra
*A doroszlói Mórész Zsigmond Magyar
Művelődési Egyesület színjátszó
csoportja bemutatja:*

JÓZSI BÁCSI (20')
MARKOS-NÁDAS UTÁN SZABADON
stand up

Szereplők:

Káló József, Józsi bácsi, Édesapám –
Dörner Krisztián
Káló Pista, Fiú – Gellér Zoltán

A rendező munkatársai:

Súgó: Radics Karola

Rendező: Dörner Krisztián, Gellér Zoltán

Az előadásról:

„Tizenöt év óta most má' huszonkettedszerre vagyunk itt édesapámma'... Mindig vannak elakadások, mer' vagy ekésünk, vagy apukának nem jut eszibe a szöveg... Káló Pista vagyok, és szeretném bejelenteni Káló József édesapámat...” – aki végül csak bejön, de nem énekel, aztán énekel, de bár ne tenné, majd viccet mesélnek egymásnak, viccet csinálnak egymásból, mellyel fergeteges sikert aratnak a nagyérdemű körében. Leírhatatlan, mert stand up, ezért látni kell!

A próbafolyamatról:

A két fiú Showder Klub-rajongó, rendszeresen néznek stand upot, ahol csak találhatnak. Nem dolgoztak kötött szövegből, inkább végigimprovizálták a próbafolyamatot. A falusi közeg jól hat rájuk, jócskán van miből táplálkozniuk... Markos és Nádas csak sorvezetőként volt mellettük, a poénok belőlük születtek. Ettől sajátos, egyedi a produkciójuk.

Április 8., hétfő, 19.30 óra
A nagyikikindai József Attila
Színtársulat bemutatja:

WILLIAM SHAKESPEARE – LÁSZLÓ TIBOR:
A WINDSORI VÍG NŐK,
VAGY AMIT AKARTOK (100')
vígjáték

Szereplők:

Sir John Falstaff – Kószó Endre
Nemes Keszeg András – Ódri Norbert
Caius doktor – Kenderesi László
Ford úr – Raffa Róbert
Page úr – Kanalas Róbert
Pagené asszony – Tóth Ramóna
Anna Page – Gábor Szintia
Fogadós – Körmendi Elvira
Sürge asszony – Kószó Szandra
Fenton úr – Tóth Dániel
Mária, szolgáló – Molnár Andrea
Valerian, inas – Gyuranik Adorján
Rugby, inas – Barna Áron

A rendező munkatársai:

Technikai munkatárs: Király Sándor,
Tóth István

Rendező: Tóth János

Az előadásról:

László Tibor átdolgozásában Shakespeare ismert vígjátéka, a *Vízkereszt, vagy amit akartok* nyelvezete és mondanivalója is újszerűbbé, a mai kor számára is érthetőbbé vált.

Windsorban zajlik az élet, mindig történik valami. Most épp az eladó Page Anna kisasszony kezéért indult a küzdelem több úriember részéről. Hamarosan más irányt vesznek a dolgok. Sir John Falstaff és barátja, Nemes Keszeg András figyelme Page-né és Fordné asszonyságok meghódítására irányul. A két nő megsejti, hogy az urakat aljas szándék vezérli, így „összeesküvést” szőnek ellenük, hogy jól megleckéztessék őket. Amíg a felnőttek hadakoznak, a két fiatal, Anna és Fenton úrfi „összemelegednek”, majd össze is házasodnak. A nagy kavargást – ami után már nincs értelme a további cselszövésnek, vitának és leckéztetésnek – az ő megjelenésük állítja le. Ha felkeltettük érdeklődésüket, jöjjenek és nézzék meg, milyenek is a windsori víg nők!

László Tibor a szövegről: Shakespeare „legmodernebb” vígjátéka, ahol királyok és tündérek helyett középosztálybeli figurák csetlenek-botlanak kedvenc és több darabjában viszatérő figurája: Falstaff körül. Az eredetileg ötfelvonásos és huszonegy szereplős vígjátékot terjedelmében, szövegében és figuráiban az Orfeusz Társulat – akikkel dolgoztam rajta – tagságára alakítottuk szabadon kezelve a klasszikust, erre utal a „vagy amit akartok” alcím. Csábítás és ámitás, szerelem és féltékenység, ital és kakaskodás, pénz és pénz. Ezek körül forog a komédia kereké.

